

SYMPOSIUM DES CONFÉRENCES
EPISCOPALES D'AFRIQUE ET
MADAGASCAR

SIMPÓSIO DAS CONFERÊNCIAS
EPISCOPAIS DE ÁFRICA
E MADAGÁSCAR

SYMPOSIUM OF EPISCOPAL CONFERENCES OF AFRICA AND MADAGASCAR

Dokument Afrykańskiego Synodalnego Zgromadzenia Kontynentalnego
Addis Abeba, Etiopia 1-6
miejsce marzec 2023 r

1. Wstęp

W dniach 9 – 10 października 2021 r. Ojciec Święty Franciszek oficjalnie zainaugurował Synod w dn Synodalności i 17 tego samego miesiąca ruszyła inicjatywa we wszystkich diecezjach świat. Ta pierwsza faza Synodu miała miejsce w Kościołach lokalnych. To dotyczyło konsultacje, seminaria i działania uwrażliwiające na różnych poziomach diecezji.

Różne organizacje religijne i grupy w Kościołach lokalnych zostały zorganizowane, aby wyrazić swoje opinie na temat nowej inicjatywy. Wyniki tych konsultacji zostały zebrane przez każdą z nich diecezji i były następnie zbierane na poziomie krajowym. Krajowe Konferencje Episkopatów, wreszcie stworzył narodowe syntezy przeżytego doświadczenia synodalności, które zawiera oczekiwania ludu Bożego dotyczące inicjatywy synodalności. Te syntezy zostały przesłane do Sekretariatu Generalnego Synodu w Rzymie.

We wrześniu 2022 r. Sekretarze Generalni Regionalnych Konferencji Episkopatów w Afryce przedłożył syntezy wkładów Krajowych Konferencji Episkopatów ich regionów do Sympozjum Konferencji Episkopatów Afryki i Madagaskaru (SECAM).

Na ich podstawie SECAM stworzył dokument podsumowujący oczekiwania wszystkich regionów w Afryce.

Po przejrzaniu syntez Konferencji Episkopatów ze wszystkich krajów świecie, Sekretariat Generalny Synodu na temat synodalności stworzył uniwersalną syntezę co otrzymano od Kościołów lokalnych pod nazwą „Dokument roboczy dla kontynentu Scena” (DCS). Od 5 do 9^{cz} grudzień 2022 oraz od 22-26 stycznia 2023 SECAM zgromadziła członków Zespołu Kontynentalnego ds. Synodu o Synodalności, a mianowicie: Sekretarze Generalni Regionalnych Konferencji Episkopatów, członkowie Synodalności Afrykańskiej Inicjatywa teologów, zakonników i niektórych wiernych świeckich, w liczbie 28 i 20 osób odpowiednio, aby otrzymać Dokument Roboczy dla Etapu Kontynentalnego i zapoznać się się praktyką metody Duchowej Konwersacji wobec Kontynentu
Montaż.

Ostatnia faza kontynentalnych obchodów Synodu Synodalności odbyła się w Addis Abebie w Etiopii od 1 do 6 marca 2023 r. Wydarzenie to zgromadziło około 209 osób złożony z kardynałów, arcybiskupów, biskupów, kapłanów, zakonników i zakonnice oraz świeckich wiernych, z większą liczbą wiernych świeckich. Była to okazja do integracji słuchania, gdzie każdy miał taką możliwość, stosując Metodę Rozmowy Duchowej wyrazić swoje poglądy na temat Synodalności, kierując się Dokumentem dla Sceny Kontynentalnej. Przez pięć dni Kościół Bożej Rodziny w Afryce za pośrednictwem przedstawicieli z kontynentu modlili się, słuchali i zastanawiali się nad nowym sposobem bycia Kościołem dzisiaj, czyli drogą synodalną. To była duchowa podróż synodalna Kościoła Bożej Rodziny w Afryce, okazja do tego praktykować synodalność w rzeczywistości. Na koniec sesji zgromadzenie przeszło przez Finał Dokument i oficjalnie przyjął go jako Dokument dla Kościoła Afrykańskiego.

W duchu kolegalności, wszyscy kardynałowie i biskupi zasiedli razem na kolejnym spotkaniu w dniu 17 grudnia 2007 r ostatni dzień Zgromadzenia na ocenę całego procesu synodalnego. Wyrazili zadowolenie o procesie, a zwłaszcza o duchu rodzinnym, który panował w całym Zgromadzeniu. Oni również przeszli przez Dokument Końcowy i jednogłośnie przyjęli go jako Ostateczny Dokument dla Afrykańskiego Kontynentalnego Zgromadzenia Synodalnego.

Spotkania te stały się podstawą do opracowania niniejszego dokumentu, który przyjął wziąć pod uwagę wszystkie główne idee podniesione podczas dyskusji.

Na otwarciu pierwszej sesji roboczej w Akrze, jako cel sesji podano

co następuje:

- Poznać się lepiej, sposób na konkretne przeżywanie synodalności
sposób.
- Wejście w komunie z Kościołem powszechnym w procesie głębszej modlitwy, słuchanie i rozeznanie, aby usłyszeć, co Duch Święty mówi do Kościoła.
- Słuchać tego, co mówili mieszkańcy Afryki podczas pierwszego roku Synodu.
- Ponowne odczytanie Dokumentu dla Etapu Kontynentalnego w kontekście Kościoła w Afryce.

Metodą zastosowaną w pracy jest Metoda Rozmowy Duchowej. Metoda nie była znane większości uczestników. W związku z tym nauczano o tym grupę.

Po zapoznaniu się z metodą grupa ćwiczyła ją przez pozostałe dni sesji roboczej począwszy od pierwszego dnia. Sesja wieczorna pierwszego dnia poświęcona była części praktycznej aspekty metody. Utworzono pięć grup i poproszono ich o podanie swoich „osobistych wrażeń z regionalnych podsumowań i syntez: Co lud Boży ma z Kościoł w Afryce powiedział w pierwszym roku synodu?” Sesja zakończyła się referatami nt różnych grup na temat wyniku ich refleksji nad tym pytaniem.

Drugi dzień sesji poświęcony był studium Dokumentu Kontynentalnego Scena. Dokonano tego za pomocą dwóch prezentacji na temat głównych zarysów i logiki dokumentu. Po exposé uczestnicy mieli czas na modlitwę, refleksję i studiowanie dokumentu indywidualnie. Sesja wieczorna była więc poświęcona grupowemu studiowaniu dokumentów ogniskowych

NA:

- Intuicje, które najsilniej rezonują z przeżywanymi doświadczeniami i rzeczywistością Kościoł na kontynencie afrykańskim.
- Pytania lub kwestie, którymi należy się zająć i rozważyć w następnym kroku proces.
- Priorytety, powtarzające się motywy i wezwania do działania, którymi można podzielić się z innymi lokalnymi Kościoł w całym świecie i omówione podczas pierwszej sesji Synodu Zgromadzenie w październiku 2023 r.

Na zakończenie pierwszej sesji roboczej w grudniu 2022 r. każdy uczestnik został poproszony o wykonanie ćwiczeń czego się nauczył, zwłaszcza stosowania metody duchowej konwersacji, z jego ludem lub jej wspólnoty wyznaniowej lub Konferencji Regionalnej, zależnie od przypadku. To miał być sposób ponownego słuchania ludzi na poziomie podstawowym i sposób na opanowanie metody które zostaną wykorzystane do ułatwienia imprezy kontynentalnej w marcu 2023 r.

Po sesji roboczej w Akrze odbyła się kolejna w Nairobi w Kenii, od 22 stycznia 2023. Celem było dalsze pogłębienie znajomości Dokumentu dla Etapu Kontynentalnego i szkolenia członków zespołu roboczego, aby pomóc im w ułatwieniu planowane Zgromadzenie Kontynentalne, które odbędzie się w Addis Abebie od 1^{ul} do 6 marzec 2023 r.

Sesja robocza w Nairobi była okazją dla członków zespołu do podzielenia się swoimi doświadczeniami doświadczenia związane ze stosowaniem Metody Rozmów Duchowych w badaniu św Dokument dla Sceny Kontynentalnej z ich różnymi społecznościami po sesji w Akrze. Dzielenie się doświadczeniami ujawniło pewne trudności, które pojawiły się podczas słuchania innych w duchu synodalności. Te trudności obejmują:

- Wysłuchanie drugiego nie było łatwe, ponieważ większość ludzi chciała zająć swoje stanowisko na konto.
- Niektóre osoby nie były zadowolone, że nie skonsultowano się z nimi na początkowym etapie konsultacji tylko po to, by zostać zaproszonym na fazę kontynentalną.
- Było coś w rodzaju powściągliwości ze strony niektórych osób, które uważały, że pracując w firmie na etapie diecezjalnym, nie powinni zaczynać od nowa tej samej pracy.
- Czas był zbyt krótki, aby dotrzeć do właściwych osób w celu pogłębienia zrozumienia dokumentu i uzyskać pożądany rezultat.
- Trudno było zastosować metodę duchowej konwersacji do tak dużego tekstu, jak np Dokument dla Sceny Kontynentalnej.
- Wystąpiły trudności w fizycznym spotykaniu się z ludźmi i w alternatywnych środkach, które były Telekomunikacja również napotkała problem niedostatecznych zasobów.
- Ci, którzy nie zajmowali oficjalnego stanowiska w Kościele, mieli trudności ze sprowadzeniem ludzi razem, aby studiować Dokument dla Etapu Kontynentalnego, używając Duchowego Metoda konwersacji, ponieważ ludzie bardziej słuchają tych, którzy mają władzę w Kościele.

Ogólne doświadczenie uczestników było takie, że ludzie chętnie angażowali się w życie Kościoła i że Synod o synodalności rozbudził nowe pragnienie Kościoła bierze pod uwagę myśli, obawy i uczucia każdego członka. Byli gotowi wnieść wkład i chcieli mieć pewność, że ich oczekiwania przyniosą trwałe owoce przynosząc trwałe zmiany w życiu Kościoła i jego instytucji.

Dwa poprzednie doświadczenia z Akry i Nairobi stanowiły podstawę wydarzenia w Addis Abebie w którym uczestniczyli przedstawiciele wszystkich krajów Afryki i Wysp. Grupa wykorzystana ta sama metoda modlitwy, ciszy i duchowej rozmowy. Pracowali na posiedzeniach plenarnych i w małych grupach i mogli rozeznaczyć priorytety synodalne dla Kościoła w Afryce.

Wybór Addis Abeby na miejsce Zgromadzenia Kontynentalnego był uwarunkowany m.in wiele czynników: jest siedzibą Unii Afrykańskiej (UA), organu, który jednoczy wszystkie kraje Afryki; jest to kraj, który ma trzy religie monoteistyczne: judaizm, chrześcijaństwo i Islam; jest to kraj naznaczony kulturą gościnności.

2. Doświadczenie synodalne na scenie kontynentalnej

Spotkanie jako konkretne doświadczenie Afrykanów Synodalności poprzez pracę i podróżowanie razem przez pięć dni pomogło nam uświadomić sobie pewne intuicje, które generalnie rezonują z jednego kraju do drugiego i zadał kilka istotnych pytań dotyczących synodalności.

2.1. Intuicje

Nasza modlitwa i refleksja nad Dokumentem dla Etapu Kontynentalnego dały początek następującym rzeczom intuicje z naszego afrykańskiego pochodzenia:

1. Kościół w Afryce przeżywa synodalność od czasów Soboru Watykańskiego II

Rada. Owocem tego jest tworzenie SECAM i innych regionalnych Konferencje Episkopatów w trakcie i bezpośrednio po Soborze.

Niektóre ważne dokumenty dotyczące i pochodzące od Kościoła afrykańskiego są również owocami Synodalności Należą do nich Kościół w Afryce (1995), Rola Afryki (2011) i Dokument z Kampali (2019).

Małe Wspólnoty Chrześcijańskie są owocem synodalności na poziomie oddolnym gdzie ludzie żyją i działają razem ze wspólnymi sprawami wiary.

2. Obraz namiotu jako główny obraz synodalności „powiększa przestrzeń

waszego namiotu” (Iz 54:2) było mocno kwestionowane przez wielu, którzy kojarzą ten obraz z sytuacje związane z działaniami wojennymi, przesiedleniami i uchodźcami. Zgromadzenie preferowało wizerunek Rodzinę Bożą, w której każdy ma swoje miejsce i obowiązki według „wartości rodzinne” (choć nie ma jednorodności co do tego, co te ostatnie zawierają we wszystkich Państwach).

3. Słuchanie jest postawą Synodu, a Kościół musi być Kościołem słuchającym, jeśli

ma pozostać synodalnym. Jednak słuchane realia nie zawsze są takie same: rodzina, kościół, kwestie narodowe, problemy społeczne, problemy duchowe itp. często się różnią w interpretacji lub znaczeniu społecznym.

Słuchanie pomaga uzdrowić rannych. Słuchanie zaprasza nas do inny sposób celebrowania naszej liturgii w autentyczny kulturowo sposób. Stosowanie kultura słuchania celebracji liturgicznej pomoże wprowadzić ludzi w stan skupienia przodować, zwiększyć ich aktywny udział i uczynić z nich bardziej aktorów niż widzów.

Kościół słuca wszystkim, ale słuchanie przeszkadza w taki sposób, że Kościół jest, czasami tak przytłoczeni, że niektórzy czują, że Kościół ich nie słuca, lub przynajmniej jest selektywny, w czym glosie ma znaczenie. Wielu chciałoby, aby Kościół słucał wszystkim i przynieść rozwiązania wszystkich problemów społeczeństwa, dezorientując w ten sposób rolę Kościoła z państwem i rządem.

Słuchanie to nie tylko słuchanie ludzi. Polega na słuchaniu lokalnej kultury z dynamiką współodpowiedzialności i ze świadomością, że kultura jest dynamiczna i ewoluuje. Kościół w Afryce jest owocem wysiłków zachodnich misjonarzy.

Kościół wszedł z kulturą do innej kultury. Synodalność powinna pomagać w słuchaniu praktyki kulturowe, które zostały zignorowane, potępione lub stłumione przez Kultura zachodnia, poprzez którą gloszono Ewangelię Afrykanom. Te kulturalne praktyki, niektóre pod głębokim wpływem i zmienione przez kulturę zachodnią i chrześcijańską wpływy, nadal wpływają na sposób, w jaki chrześcijanie żyją Ewangelią. Oni powinni, dlatego należy ich słucać w celu integracji, oczyszczenia lub zbiorowego odrzucenia opierają się na jasnym zrozumieniu wymagań Ewangelii.

4. Potrzeba udziału kobiet, młodzieży i osób niepełnosprawnych fizycznie

w życiu Kościoła jest jeszcze jedna intuicja, która mocno ujawnia się w Kościele Dokument.

Kobiety stanowią większy odsetek aktywnych członków Kościoła. Oni robią znaczący wkład w życie i misję Kościoła. Wielu z nich to czuje nie otrzymują wystarczającego miejsca w strukturach decyzyjnych Kościoła.

Istnieje wezwanie do stworzenia większej liczby możliwości i struktur dla kobiet, aby mogły robić więcej w życiu społecznym Kościoła.

Młodzież skarżyła się też, że chciałyby być bardziej widoczna w życiu Kościoła. Ideą, która była mocno odczuwalna, była opcja preferencyjna dla młodzieży. Istnieje wezwanie do dostosowania działań i celebracji Kościoła do stylów, które będą przyciągać i zatrzymywać młodzież w Kościele.

Potrzeba zwiększenia udziału osób niepełnosprawnych w życiu i misji Kościoła również zostało jasno wyartykułowane w Dokumencie. Kościół powinien strzec sposób, w jaki społeczeństwo ma tendencję do odrzucania ich na bok. Często uważa się, że ich nie ma wiele do zaoferowania w oparciu o fałszywe przekonanie, że ich życie jest warte mniej niż innych. jeśli stwarza się im odpowiednią okazję, mogą czuć się w Kościele jak u siebie w domu i mogą przyczyniać się do postępu i wzrostu Kościoła. To wymaga specjalnego

inicjatywy, formacje i struktury, które pomogą im zająć czołowe miejsce Kościoła.

5. Jest oczywiste, że istnieją przyziemne siły, które sprzeciwiają się misji Kościoła Kościoła. Do takich sił należą ideologie oraz polityka gospodarcza lub polityczna sprzeczne z doktrynami wiary. Niektóre z tych sił wpływają na przywódców Kościoła i wywierają presję na teologów z zamiarem rozmycia treści wiary. Istnieje wezwanie, aby Kościół synodalny był świadomy takich wpływów i pozostał skoncentrowany na Słowie Bożym i mocnej tradycji Kościoła.
6. Synodalność zwraca uwagę wszystkich na potrzebę współodpowiedzialności – tworzenia ważne jest, aby nauczyć się kroczyć razem poprzez słuchanie, rozeznanie i dialog. Wielu wyrażało pogląd, że decyzje w Kościele są czasem podejmowane bezinteresownie wystarczającego dialogu, ale synodalność wymaga traktowania wszystkich jako ważnych i odpowiedzialnych. Uznanie wartości każdego we wspólnocie chrześcijańskiej narzuca konieczność uwzględnienia ich opinii dla właściwego rozeznania i podejmowanie decyzji.
7. Kościół synodalny powinien dążyć do zrównoważenia swoich wysiłków w odniesieniu do konkretnych problemy w życiu ludzi z aspektami duchowymi. Ten pomysł wynika z doświadczenia niektórych ludzi, którzy uważają, że Kościół wydaje się bardziej koncentrować na ich duchowości potrzeby niż na konkretne potrzeby materialne. Tak jak Jezus nakarmił głodnych, Kościół synodalny powinna nauczyć się godzić troskę o sprawy duchowe z troską o sprawy materialne.
8. Uwrażliwienie na synodalność związaną z ewangelizacją: od obrazu Kościoła jako Rodzinę Bożą, w której należy czynić wysiłki, aby pomieścić wszystkich, którzy tego pragną pragnienia, a nawet ci, którzy celowo są na zewnątrz, przychodzą z intuicją, że inkluzyjność powinna być zharmonizowana z nawróceniem, ponieważ wspólne kroczenie w komunii, uczestnictwa i misji nie można oddzielić od ewangelizacji. Misja Kościół mający na celu szerzenie Ewangelii Chrystusa aż po krańce ziemi powinien opierać się na tzw trzeba pomóc ludziom porzucić stare sposoby, które nie są zgodne ze Słowem Bożym Boga i przyjąć prawdę Ewangelii.
9. Potrzebna jest otwartość wszystkich katolików na formację ciągłą. The wymaga rozumienia Kościoła synodalnego jako tego, który idzie razem ze wszystkimi formacja duchowieństwa i świeckich na tej nowej świadomości. Pasterze, którzy prowadzą Lud Boży powinien jako pierwszy przyswoić mentalność synodalną i zastosować ją ich życie i posługę. Istnieje pilna potrzeba edukacji i formacji programy dla duchowieństwa i wiernych świeckich, aby zainicjować konieczne nawrócenie przyswoić nową kulturę wspólnego kroczenia jako Kościół synodalny, zwłaszcza na poziomie lokalnym

Poziom kościoła. Formacja ta powinna nawiązywać do formacji otrzymywanej w seminariach, aby przyszli duszpasterze byli przygotowani do przyjęcia nowej kultury wspólnego kroczenia i nabyć zdolność słuchania Ducha Bożego i ludzi.

10. Niektórzy uważają, że Kościół synodalny powinien być mniej konserwatywny i mieć odwagi, by przeanalizować, w jaki sposób zaakceptowała nowe idee. Nowa kultura Kościoła synodalnego wymagałaby dużej otwartości i postawy uczenia się od Kościoła, aby zachować aktualność w świecie. Jednak niektórzy uważają, że Kościół nie może być zbyt otwarty na każdą nową ideę, ponieważ niektóre idee są postrzegane jako nie dla polepszenia świata. W takich przypadkach Kościół powinien mieć nawet odwagę sprzeciwiać się pewnym nurtom myślowym. Wiele zależy od tego, jak chrześcijanie postrzegają to, co nowe siły społeczne – niektóre dobrze poinformowane, inne mniej – oraz stopień, w jakim takie idee które kwestionują oficjalne stanowisko Kościoła, mogą mieć ważne argumenty rozeznane bardziej otwarcie i dokładniej.
11. Przywołano również opiekę i ochronę dzieci i osób bezbronnych integralny aspekt misji Kościoła synodalnego.
12. Otwarcie rodziny oznacza przyjęcie tych, którzy czują się zepchnięci na margines, np na przykład osoby w małżeństwach poligamicznych, rozwiedzeni żyjący w nowych związkach i samotni rodzice. Wiele osób wyrażało chęć zrewidowania stanowiska Kościoła w tej sprawie które uważały się za oficjalnie zmarginalizowane z powodu nieregularnej sytuacji rodzinnej. Jak otwartość rodziny odnosi się do takich osób w duchu synodalności która zachęca Kościół do kroczenia razem ze wszystkimi wierzącymi? I jakie domowe ustalenia, które przeoczyliśmy?
13. Jeśli chodzi o klerykalizm, pojawia się nowa świadomość, że klerykalizm jest nawet wśród nich obecny świeccy, którzy dają wiarę lub akceptują bez kwestionowania to, co mówi kapłan. O ile niektórych księży można by oskarżyć o to, że są zamknięci i autorytatywni zinternalizowany klerykalizm świeckich jest również postrzegany jako promowanie takiej kultury poprzez niegranie swoją właściwą rolę w Kościele i zlecając kapłanom niesienie całego ciężaru przywództwa, nauczanie i podejmowanie wszystkich decyzji. Ten szacunek jest postrzegany jako inna forma klerykalizm.
14. Istnieje potrzeba pogłębienia refleksji nad nr. 35 Dokumentu dot Scena Kontynentalna o młodziuży pod kątem prawdziwego towarzyszenia i trzeba pomagać młodziuży i być blisko niej w kluczowym momencie, aby im pomóc odkryć na nowo wartość małżeństwa. Poświęć więcej uwagi młodziuży w Kościele przez zapewnienie bardziej formacyjnych programów, aby pogłębić ich wiarę, dać im głos i

stworzyć możliwości (poprzez zmiany strukturalne), które pozwolą młodzieży wnieść nowatorskie idee współczesnemu Kościołowi. Bez zajmowania się problemami młodzieży, nie możemy iść razem. Problemy młodzieży wykraczają poza religię. Musimy się zastanowić na współczesnych systemach politycznych i ekonomicznych, takich jak nowy kapitalizm, który nie tylko prowadzi do bezrobocia, ale także do zwolnień (spowodowanych brakiem miejsc pracy poprzez postęp technologiczny).

15. Istnieje potrzeba podtrzymania ducha synodalnego w Kościele pozaziemskim

Zgromadzenie Kontynentalne w Addis Abebie. Pojawiło się wiele problemów, które są lokalne dla Afryki w dyskusjach, a takie problemy można rozwiązywać tylko lokalnie. Na tej podstawie istnieje wezwanie dla każdego Kościoła lokalnego do dalszego pogłębiania doświadczenia synodalności w porządku rozwijać bardziej dynamiczny Kościół synodalny, wykraczający poza Synod Kontynentalny
Montaż.

16. Daj Scenę i podejmuj przemyślane wysiłki, aby przezwyciężyć kulturową marginalizację

mniejszości, zwłaszcza ludności tubylczej. więcej uwagi na kulturę sprawy jak w pkt. 55 i 56 Dokumentu Kontynentalnego Jest taka potrzeba ponownie przeczytać historię rdzennej ludności, a następnie odzyskać, promować i integrować ich praktyk kulturowych w liturgii. Jest to właściwa inkulturacja, która wzbogaca różnorodności, przechodząc od wielokulturowości do międzykulturowości, gdzie stosowane są różne praktyki wzajemnie się uzupełniać i wzbogacać.

17. Aby pogłębić studium nr. 88ff Dokumentu dla Etapu Kontynentalnego w dniu

Liturgia, która wydaje się bardziej teoretyczna. Ten proces może pomóc uczynić go bardziej praktyczny i wrażliwy na różnice kulturowe. Tutaj należy położyć nacisk na zdobywanie ludzi do bardziej aktywnego udziału w liturgicznych i wspólnotowych spotkaniach modlitewnych. Ten będzie wymagać głębokiego kontaktu z kulturowymi sposobami kultu. Jest wezwanie do uczynienia liturgii bardziej kontekstową.

18. Pod względem liturgicznym Kościół powinien znaleźć sposób, by robić rzeczy inaczej, tak aby ci

ci, którzy przychodzą na celebracje liturgiczne, powinni mieć poczucie, że są rzeczywiście wzięci pod uwagę i dano im możliwość wyrażenia siebie i aktywnego uczestnictwa.

19. Afrykańska jedność: Aby móc zadawać pytania i próbować rozwiązywać problemy bez

pozbawiając nas zdolności do refleksji i osiągnięcia tego, czego potrzebujemy sami. Podjęcie głęboką ocenę wszystkich dokumentów, na przykład dokumentu z Kampali, abyśmy mogli

nie szukaj odpowiedzi poza nami. Na poziomie Solidarności jesteśmy słabi: problem w Ugandzie powinna budzić niepokój Algierii. Synodalny Kościół Afrykański powinien być w stanie zjednoczyć Afrykanów.

20. Konieczność zaangażowania władz kościelnych w kierownictwo polityczne społeczeństwa
rzecznictwo na rzecz dobrych rządów i sprawiedliwości. Należy to postrzegać jako część tzw
misyjne zadanie głoszenia Chrystusa światu. Kościół synodalny powinien,
bądźcie zatem Kościołem w nieustannej misji we wszystkich wymiarach ludzkiej egzystencji.

2.2. Pytania lub problemy

Uważne przestudiowanie Dokumentu dla Etapu Kontynentalnego rodzi szereg pytań i wątpliwości
kwestie, które wymagają wyjaśnienia. Zawierają:

1. Jaki mechanizm wprowadzamy, aby zapewnić szacunek dla różnych kultur?
2. W jaki sposób Kościół synodalny jest bardziej empatyczny i jakie ma sposoby promocji
konkretna Solidarność?
3. Istnieje napięcie między silnym rozumieniem prawdy a zasadą miłosierdzia
(zwłaszcza dostosowanie się do różnic, poglądów mniejszości i sprzeciwu), pomiędzy
należących do Kościoła i nie żyjących jako pełnoprawny członek Kościoła, pomiędzy
samodzielność i współodpowiedzialność. Jak sobie z tym poradzić?
4. Dokąd prowadzi nas Synodalność, gdy słuchamy głosów różnych ludzi? Czy to nie
prowadzi nas do demokracji? Tak więc między dialogiem, słuchaniem i słuchaniem jest tylko cienka granica
podejmowania decyzji i rządów większości.
5. Wszystko, co poruszyliśmy, jest ważne. Jak lokalny Kościół wykorzystałby to wszystko
kwestie poruszane w naszych dyskusjach?
6. Jakie są kryteria słuchania innych, Ducha Świętego i Słowa Bożego?
dla rozeznania i sądu?

3. Wniosek

Po wysłuchaniu innych Kościołów i doświadczeń Afrykanów rozważamy następujące kwestie
osiem punktów jako powtarzające się i pilne priorytety, nad którymi należy kontynuować
rozeznanie na poziomie Kościoła powszechnego. Punkty te są bezpośrednio związane ze sposobem
żyć synodalnym duchem Komunii, Uczestnictwa i Misji.

1. Pogłębić synodalność katolicką zgodnie z wartościami Kościoła jako Rodziny
Boże, chroń życie od poczęcia do naturalnej śmierci, oparte na współodpowiedzialności,
biblijna gościnność (Efez. 2:19), godność dzieci, kobiet i mężczyzn oraz sięganie

do całej rodziny ludzkiej i całego stworzenia, od małego chrześcijanina
Wspólnoty do poziomu Watykanu.

Kościół jest zbudowany na Słowie Bożym, Tradycji i Magisterium. Synod Styl kościelny powinien opierać się na Tradycjach i nauczaniu Kościoła poprzez które Kościół zrodził wartości, które przetrwały próbę czasu. Synodalność powinna stać na takich wartościach, aby móc mieć mocny fundament, który mógłby doprowadzić Kościół do upragnioną odnowę, tak jak odwołujemy się do rozumu i przeżywanego doświadczenia wszystkich wiernych.

2. Podczas opracowywania należy wziąć pod uwagę afrykańskie głosy i wartości doktryny i nauczanie Kościoła, wartości takie jak rodzina, solidarność, życie wspólnotowe, pełen szacunku dialog, gościnność i współodpowiedzialność.

Afrykanie ponoszą równą odpowiedzialność za doktryny i nauki Kościoła współpraca z innymi Kościołami lokalnymi (Ef 2:19). W związku z tym najważniejsze jest, aby ich należy wziąć pod uwagę doświadczenia i stale ewoluujące wartości kulturowe oraz ich problemy zawsze należy rozpatrywać w równym stopniu. Pomoże im to osiągnąć nauki i być zobowiązał się do ich przeżycia.

3. Zaangażowanie Kościoła, Rodziny Bożej (Africae Munus, 1) w konflikt rezolucji, do walki z kolonializmem gospodarczym i nielegalną eksploatacją zasobów w Afryce oraz promowanie dobrych rządów, sprawiedliwości i pokoju.

W naszych czasach pokój stał się tak kruchy, że czasami zapewnienie zakończenia konfliktu jest trudne trudne ze względu na żywotne interesy mocarstw interweniujących. W takich sytuacjach ma stało się konieczne, aby Kościół synodalny zaangażował się w rzecznictwo i konkret negocjacje pokojowe, zwłaszcza między walczącymi narodami i społecznościami. Synod Kościół powinien dołożyć większych starań w celu opracowania skutecznych mechanizmów aktywnego zaangażowania zaprowadzanie pokoju na poziomie międzynarodowym i lokalnym na sposób Chrystusa, Księcia Pokój (Iz 9:6).

Religia jest również przyczyną konfliktów w Afryce. Pragnienie krzewienia pokoju powinno również prowadzić Kościół do promowania ekumenizmu i dialogu międzyreligijnego. Istnieje potrzeba Kościół synodalny do współpracy z innymi wspólnotami wyznaniowymi w krzewieniu pokoju i rozwiązywania konfliktów w budowaniu królestwa Bożego na ziemi.

Oczywiste jest, że jedną z głównych przyczyn konfliktów w Afryce jest manipulacyjna postawa eksploatatorzy surowców naturalnych. Kościół powinien stanąć po stronie ludzi i to zapewnić nie ma wyzysku bez dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody ludności.

Kościół powinien w równym stopniu wspierać dobre rządy w krajach afrykańskich, m.in. towarzyszenie duszpasterskie wiernym zaangażowanym w życie społeczne, gospodarcze i polityczne.

4. Proces synodalności musi obejmować także inkulturację i odnowę liturgiczną aby odpowiedzieć na aspiracje, uczestnictwo i ogólny wzrost Afrykańczyków wierny.

Inkultuacja pomaga zakorzenić się wierze w życiu i praktyce ludu. Kult w Afryka to integralne doświadczenie angażujące całą osobę: umysł, ducha i ciało. The obecne sposoby sprawowania liturgii pozostawiają czasem wielu Afrykanów niespełnionych. A Kościół synodalny powinien wziąć pod uwagę naturę Afrykanów, aby mieć więcej liturgii partycypacyjnej, zgodnie z autentyczną teologią i doktryną liturgiczną.

5. Synodalność jest sposobem bycia Kościołem, a więc koniecznością formacji środki uczynienia z modelu synodalnego duszpasterskiego modelu życia Kościoła i ćwiczyć.

Nowe rozumienie Kościoła synodalnego prowadziłyby do nowego sposobu rozumienia i sprawowania władzy w Kościele jak Jezus (Łk 22:27). To nowe zrozumienie będzie koniecznie domagać się formacji duchowieństwa, osób konsekrowanych i świeckich w praktyka przywództwa synodalnego. Afrykańskie przysłowie mówi, że „zboża mają być uprawiane podczas gdy chwasty rosną same”. Model synodalny musi być zakorzeniony w życiu ludzi Boga. Każda grupa musi być otwarta na formację stałą w synodalnym sposobie bycia Kościołem, w tym biskupów, duchownych, świeckich kobiet i mężczyzn, młodzieży i osób konsekrowanych.

6. Synodalność powinna umacniać pomocniczość na wszystkich poziomach życia Kościoła, tak aby promować włączenie, uczestnictwo i komunie wszystkich członków, zwłaszcza kobiet, młodzieży i osób żyjących z niepełnosprawnością.

Zasada pomocniczości pomaga każdej grupie w samodzielnym wniesieniu swojego wkładu w rozwoju społeczeństwa i radzenia sobie z lokalnymi wyzwaniami duszpasterskimi. Powinno to dotyczyć tzw działalności Kościoła synodalnego we wszystkich jego wymiarach.

Kobiety stanowią większy odsetek aktywnych członków Kościoła. Kontynuują wnieść ogromny wkład w Kościół w Afryce. Jednak jest ich za mało struktur zachęcających i zwiększających ich udział, zwłaszcza w procesie podejmowania decyzji procesów i platform Kościoła. Kościół w Afryce pragnie, aby idąc za św zasady pomocniczości, wzmocnione zostaną formalne fora uczestnictwa kobiet w Kościele.

Powyższe dotyczy również młodych ludzi, którzy stanowią większy odsetek Afrykańczyków populacja. Mają twórcze pomysły i chęć podejmowania inicjatyw w Kościele iw Kościele społeczeństwo. Często nie znajdują wystarczającej przestrzeni do realizowania swoich inicjatyw w Kościele. W

Afryka, większość młodych ludzi staje przed trudną decyzją pozostania chrześcijanami oblicze wielu konkurencyjnych opcji.

Osobom żyjącym z niepełnosprawnością należy zapewnić możliwość poczucia się jak w domu w kościele. Będzie to wymagało ustanowienia struktur, którymi należy się zająć ich na najwyższym szczeblu Kościoła. Kościół powinien nie tylko słuchać wyzwań ludzi, ale także, w oparciu o zasadę pomocniczości, znaleźć sposoby tworzenia możliwości wniesienia wkładu w życie Kościoła.

7. Rodzina jest ważną strukturą w promocji Kościoła synodalnego i

domaga się duszpasterstwa skoncentrowanego na małżeństwie i rodzinie oraz ich wyzwaniach współczesną Afrykę, zwłaszcza sytuacje poligamii, rozwodników i powtórnych małżeństw ludzi, samotnego rodzicielstwa i ochrony dzieci.

W Afryce stajemy wobec wyzwań związanych z rozbitymi małżeństwami opartymi na tradycyjnych praktykach które były trudne do przekształcenia poprzez wartości chrześcijańskie i inne społeczno-ekonomiczne czynników, w tym poligamii, która jest nadal narzucona przez niektóre warunki społeczne w Afryce społeczeństwa. Częstym zjawiskiem stają się także rozwody. Istnieje również sytuacja dobrowolne i okolicznościowe samotne rodzicielstwo, wdowieństwo i konkubinaty. My jednakowo zwracają uwagę na konieczność ochrony dzieci przed nadużyciami. Osoby zaangażowane w to nadal chcą pozostać praktykującymi katolikami. Istnieje potrzeba rozwoju ewangelizacyjnego duszpasterstwa rodzin i katechezę, która pozwoli im pomóc żyć z ufnością i wiarą

radość.

8. Ekologiczna sprawiedliwość i zarządzanie powinny stać się sposobem życia synodu Kościoła.

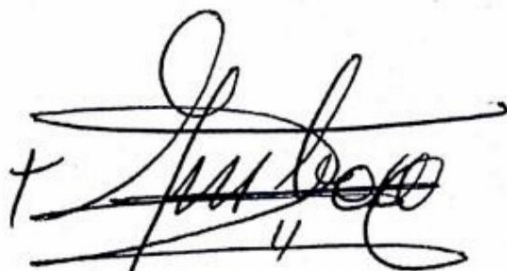
Zmiany klimatu są egzystencjalnym zagrożeniem dla całego świata, a Kościół nie jest oddzielony ze świata. Afryka ponosi ciężar obecnego kryzysu klimatycznego, chociaż ma w tym swój udział najmniej do tego. Kościół powinien nadal czynić więcej w poszukiwaniu rozwiązań i rozwoju innowacyjne strategie reagowania na ten pilny kryzys jako integralną część jej misji.

Podsumowując, synodalność, oparta na miłości, integracji i szacunku dla wszystkich, zwłaszcza tych, którzy są marginalizowane, zrodziły nowy dynamizm dzięki synodowi na temat synodalności. Ten

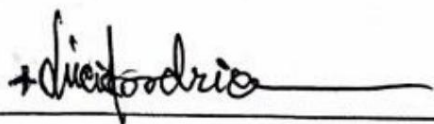
należy podtrzymywać dynamizm, aby synodalność stała się tożsamością chrześcijańską (J 13,35), a sposób bycia Kościołem od podstaw do najwyższego poziomu. To może się zdarzyć tylko wtedy, gdy wszyscy szczerze otwierają się na Ewangelię i na Ducha Świętego, który rozpałił tę synodalność jako a nową drogę chrześcijaństwa w naszych czasach.

Przyjęte jednogłośnie przez Kontynentalne Zgromadzenie Synodalne Afryki
Addis Abeba, Etiopia
05 marca 2023 r

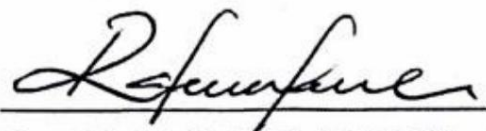
Przyjęte jednogłośnie przez delegatów biskupów na Afrykańskie Synodalne Zgromadzenie Kontynentalne
Addis Abeba, Etiopia
06 marca 2023 r

+Fridolin Cardinal AMBONGO
Metropolitan Archbishop of Kinshasa
President of SECAM

Most Rev. Lucio Andrice MUANDULA
Bishop of Xai Xai and President of the African Synodal Team

Rev. Fr. Rafael SIMBINE Junior
Moderator of the African Synodal Team